

Věrná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník II. - Číslo 45.

V Žatci dne 14. listopadu 1947

Cena 2 Kčs

J. Foittík:

Pomozte nám!

Za dobu vycházení „Věrné stráže“ se několikrát stalo, že tato v obhajobě našich bratří z Volyně se dotkla poměrů, do nichž byli naši lidé zahrnuti, a přitom, jak se lidově říká, „tala do živého“.

Je samozřejmé, že osoby, jež měly nějaký vztah k utvoření se zmíněných poměrů, cítily se dotčeny, a tak vzniklo mínění, že podobné psaní V. S. neslouží našemu sblížení a sžití s místním obyvatelstvem, že nás spíše dělí a vzdaluje.

Je to pravda, ale...

Stačí nahlédnouti do kteréhokoliv časopisu politické strany, abychom tam našli kritiku hospodářských, politických a kdovíjakých poměrů, i když jsou tyto poměry viděny často pouze jen stranicky zabarvenými brýlemi. To prakticky znamená, že kritika je zde přípustná, aniž by se přitom někdo ohlížel na to, zda se tím dělí nebo sjednocuje národ.

Dotkla-li se V. S. poměrů, pak to bylo vždy v krajním případě, kdy bylo nezbytně třeba hájiti krajana, který byl zahrnut do poměrů, v nichž neváhal sáhnouti si na život, který pouhým zázrakem neztratil v Dukle, nebo bylo třeba hájiti vdovy a sirotky po padlých vojácích, když tyto vdovy a sirotci jsou bez životních potřeb, bez vyhlídek do budoucnosti. I když velice neradi, musíme na tyto zoufalé případy poukazovati, burcovati lidské svědomí, musíme volati po právu a spravedlnosti. Máme mnoho krásných zákonů a nařízení o přednostním právu, o sociální pomoci, ale máme také mnoho nesvědomitých lidí, kteří z nedostatku dobré vůle nebo z nedbalosti tyto zákony a nařízení nedodržují a obcházejí, aniž by se ohlíželi na bídu a zoufalý stav reemigrantů. Má-li politický časopis právo hájiti zájmy příslušníků své strany, máme my jako zájmová organizace právo a povinnost hájiti zájmy našich bratří. Nemohu si pomoci, ale jsem přesvědčen, že toto právo vlastní obhajoby nám přísluší za náš nekompromisní postoj vůči nepřítelům ČSR již od doby Mnichova, že máme na to právo za náš Malín a za naši cestu Duklou.

V rámci oslav velké Říjnové revoluce koná se v neděli 16. listopadu 1947 v 10. hod. dopoledne

Velký tábor lidu

na náměstí Dr E. Beneše v Žatci, na kterém promluví jako slavnostní řečník brig. generál JUDr Jaroslav Procházka. Na tábor lidu půjde se průvodem. Sraz účastníků v Komenského aleji v 9 hod.

K 30. výročí

velké Říjnové revoluce

Arm. gen. Ludvík Svoboda

V den 30. výročí velké Říjnové revoluce se obrací oči i mysl všech Čechoslováků, Slovanů a pokrokových lidí celého světa k Sovětskému svazu. Pozdravují upřímně a ze srdce Sovětský svaz, jeho lid a hrdinskou sovětskou armádu, která porazila výbojný a zločinný hitlerismus a tak zachránila demokratické a mírumilovné evropské národy a svět před zotročením a zničením.

Před 30 lety vzplanula v Leningradě socialistická revoluce, jejíž očistný plamen se rozšířil po celém území Ruska. Revoluce osvobodila ruského člověka od národnostního, politického, hospodářského i sociálního útlatku reakčního carského režimu, dala mu půdu, zabezpečila plody jeho práce a zajistila mu před tím netušené možnosti vzdělání, duchovního a kulturního rozvoje. Uvolnila a rozvinula tvůrčí síly všech národů Sovětského svazu a zaměřila je k obecnému a společnému dobru, k rozvoji a prospěchu celku, celého sovětského národa a státu. Pod vedením Lenina a Stalina, uprostřed nepřátel, kontrarevoluce a intervenčních válek spěla cílevědomě a nezdáržitelně k vytvoření prvního a největšího socialistického státu na světě.

Od 7. listopadu 1917 až do 22.

června 1941 sovětský lid pilně, obětavě a s láskou budoval svou milovanou sovětskou vlast, aby z ní vytvořil nešťastnější a nejspřavedlivější zemi na světě. Budoval rozsáhlý a moderní průmysl, plánoval a uskutečňoval čtyřletky a pětiletky, zakládal kolchozy a sovochozy, postavil tisíce nových škol, knihoven a muzeí, parků, hřišť i jiných institucí kulturních, sociálních a sportovních, aby povzněl sovětského člověka a ukojil jeho materiální i duchovní tužby a potřeby.

Tento jedinečný, veliký a úspěšný rozvoj Sovětského svazu byl násilně přerušena a zadržen válkou, kterou Sovětskému svazu vnutil zločinný hitlerismus. Dne 22. června 1941 přepadlo hitlerovské Německo zákeřně a zrádně pokojný a mírumilovný Sovětský svaz. Německý fašismus, který si před tím podrobil a zotročil téměř celou Evropu, pozvedl svou ničivou a útočnou zbraň proti Sovětskému svazu. Celý svět očekával s největším napětím, jak tento zápas německého fašismu proti sovětskému režimu skončí.

Teprve v německo-sovětské válce se plně projevila mohutnost, odolnost, životaschopnost a síla Sovětského svazu a jeho socialistického zřízení. Zatím,

Pokračování se strany 1.

POMOZTE NÁM!

A ke konci vzpomínka:

My v zahraničí představovali jsme si vždy naši „starou vlast“ v té nejideálnější formě. Byli jsme přesvědčeni, že je nejspřádanější stát v Evropě. Když pak po Mnichovu začal se rýsovat plán našeho přesídlení do ČSR, těšili jsme se, že jako noví občané Československa budeme ze všech sil pracovat pro to, aby se tato země stala skutečným rájem na zemi. Této myšlenky jsme se nezbavili ani na frontě, kdy nikdo z nás nevěděl, zda do vlasti skutečně dojde a kolik nás vůbec dojde.

Vím, že podobnou myšlenku měli všichni pracovníci jak domácího, tak zahraničního odboje. Že to byla právě ta snaha po právu, spravedlnosti a svobodě, která je hnala do boje s nepřitelem. A i když máme dnes ve vlasti poměry spořádanější než jsou někde jinde v cizině, přece je zde ještě mnoho věcí, které volají po nápravě. My svými silami chceme k této nápravě přispět. Chceme, aby tato země byla zemí klidu a pořádku. Chceme, aby každý občan mohl klidně pracovat pro lepší příští, a proto tedy voláme o pomoc pro naše krajany, kteří přišli s velkými nadějemi do vlasti. Neberte jim tyto naděje, neberte jim odvalu do života. Dejte jim možnost, aby již v klidu zakotvili! Proto voláme k spolupráci všechny lidi dobré vůle, voláme ke všem vrstvám národa a do všech politických táborů: p o m o z t e n á m !

Slávka Bečanová, Velké Losiny 96, okr. Šumperk, sev. Morava, hledá Antonína a Miroslava Bečany z Bakovec, Volyň. Jmenování nechtě se ohlásí na uvedenou adresu.

V týdeníku volyňských reemigrantů Věrné stráží z 24. října 1947 v článku nadepsaném „Naše bolesti“, si pisatel velmi trpce stěžuje na to, že nároky volyňských reemigrantů nejsou ještě uspokojeny a staví v protivu k tomu vlastenecké a vojenské zásluhy volyňských v poslední válce.

Tento článek je trpkou výčitkou a zdálo by se podle něho, že pro volyňské reemigranty bylo velmi málo učiněno. Ve svém rozhorlení nedbá však pisatel ani objektivní pravdy, ani spravedlivého hodnocení fakt. Nejvíce překvapuje výčitka, že není se strany čs. státu plněna Dohoda se SSSR o vzájemném přesídlení z 10. VII. 1946, na základě které se provedlo přesídlení Volyňských.

O daňovém osvobození vydalo ministerstvo financí zásadní výměr již v lednu 1947, kdežto daně za rok 1947 budou vyměřovány až v roce 1948. Otázkou pojištění se již také zúčastněné úřady zabývají. Pokud se týče naturálních plnění, jest třeba mít na paměti, že v ČSR není naturálních dávek, jež by měly povahu daní.

O náhradě úrody zanechané přesídlu-

co zlomyslní sýčkové a nepřátelé Sovětského svazu očekávali porážku a zhroutil „ruského kolosu na hliněných nohách“ během několika týdnů — Rudá armáda ustupovala spořádaně před počátečním náporům, početní i materiální převahou hitlerovských hord na východ až k Leningradu, Moskvě a Stalingradu. Už tehdy každý nezaujatý strateg mohl vidět, že armáda, která vydrží tak namáhavý a dlouhý ústup, je neporazitelná.

Ale Němci, otráveni nacistickým učením a oslnění počátečními vojenskými úspěchy a touhou po moci, slávě a sovětském majetku — to neviděli a vidět nechtěli. Doplatili na to strašně. Nejprve přišla porážka Němců u Moskvy, potom německá porážka u Kurska a nakonec přišel Stalingrad, který zasadil smrtelnou ránu bajce o neporazitelnosti německé armády a znamenal definitivní obrát v celé válce.

Po porážce u Stalingradu se Němci už nikde dlouho nezastavili. Byli bití a hnáni Rudou armádou na západ až do svého doupěte v Berlíně, kde byla hitlerovská šelma dobita. Rudá armáda na svém vítězném postupu osvobodila nejen Sovětský svaz, ale i celou východní a jihovýchodní Evropu a dosáhla Berlína, Prahy, Vídně, Budapešti a Bělehradu. Přinesla svobodu ztotočeným národům i Československu.

Rudé armádě patří největší zásluha a podíl na porážce Německa. Od 27. VI. 1941 až do 6. VI. 1944 bojovala proti německým pozemním silám sama. Zvítězila nad Němci dokonalejší strategií a taktikou, lepšími zbraněmi a vyšší morálkou. V poslední válce zvítězila nejen sovětská armáda nad armádou německou, ale také sovětský socialistický systém nad kapitalistickým, nemravným a nelidským systémem nacistickým. Zvítězila Říjnová socialistická revoluce, která vrátila po-

robeným národům svobodu, mír a spravedlnost.

Po boku Rudé armády bojovala ve druhé světové válce také československá jednotka. Tato jednotka byla vyvíčena ve SSSR a byla vyzbrojena sovětskými zbraněmi. Bojovala u Sokolova, Kyjeva, Bílé Cerkve a společně s oddíly Rudé armády si probíla cestu přes Duklu domů. Bojová spolupráce čs.-sovětská byla zpečetěna společně prolitou krví. Čs. jednotka bojovala za osvobození Sovětského svazu tak statečně, jako později Rudá armáda bojovala za Československo. Čs. vojákům, příslušníkům čs. jednotky ve SSSR, Jarošovi, Sochorovi, Buršíkovi a Tesafíkovi se dostalo nejvyšší sovětské pocty, titulu „Hrdina SSSR“. Sovětský svaz naši bojovou pomoc přijal, uznal a vysoce ocenil. Naše společné boje a oběti přispěly k navázání a utužení upřímného přátelství a bratrství čs.-sovětského.

Sovětský svaz je nejvěrnějším a nejsilnějším spojencem a přítelem Československa. Stál při Československu věrně již v tragických dnech Mnichova. Podporoval naše osvobozovací úsilí za války hmotně i mravně. Jeho Rudá armáda, kterou náš lid právem nazývá Osvoboditelkou, vrátila čs. lidu svobodu a státní samostatnost.

Proto v den 30. výročí založení SSSR všechen čs. lid i naše armáda pozdravuje upřímně svého nejlepšího bratra a spojence. Děkuje nejvyšší SSSR a jeho armádě za vše, co pro nás za války vykonal. Přejeme Sovětskému svazu, jeho lidu, armádě i generalissimu Stalinovi ze srdce, aby Sovětský svaz vzkvétal a šel v míru a pokojném budování k dalšímu rozvoji a rozkvětu. Půjdemě po boku Sovětského svazu věrně a bratrsky tak — jak jsme spolu šli za války a až do dnešního dne. Obrana lidu, 7. XI. 1947

Volyňští reemigranti žalují

Jicimi na místě, odkud odcházeli, ustanovuje Dohoda v čl. 14, lit. d) toto: „Náhradu ceny úrody zástavené přesídlujícími jest poskytnouti podle úředních cen, které platí v místě zanechané úrody, podle zvláštní úmluvy smluvních stran.“

Zvláštní úmluva, o níž je tu řeč, patří mezi doplňovací hospodářské úmluvy k základní Dohodě o vzájemném přesídlení, na něž je pamatováno na četných místech v této Dohodě a o nichž může být jednáno teprve po skončení prací smíšené komise. Do té doby není možno žádati na státu, aby vyplácel náhrady za jakýkoli druh zanechaného majetku, nemaje pro to úhrady.

Dohoda o vzájemném přesídlení neobsahuje žádného ustanovení o vzájemném vyplácení valut za vyvezené peníze, nýbrž zaručuje reemigrantům pouze možnost vyvážeti ruble a čsl. koruny za hranice. Teprve smíšená komise upravila tuto otázku. Na obou stranách platí zákazy vývozu valut. Proto byly peníze

skládány před odjezdem u filiálek státních bank a výše protihodnoty složených peněz ponechána uvážením smluvních stran bez určení kursu výplaty. Přesto však, že rubl žádného kursu nemá, byly volyňským přesídlencům vyplaceny prozatím za každý rubl tři čsl. koruny. Další výplata záleží na majetkovém vyrovnání se SSSR ve zmíněných již doplňovacích hospodářských úmluvách k Dohodě o vzájemném přesídlení, a v neposlední řadě také na možnostech státního rozpočtu.

Z desetitisíců rodin volyňských Čechů bylo usídleno 95% a jistě se podaří ještě usídlit i zbytek. Na tom pracuje rozvětvená síť stýčených důstojníků, kteří vyhledávají usídlovací možnosti a zakročují ve prospěch přesídlenců u příslušných úřadů.

Nejsou tudíž stesky, jako by tu nebylo dobré snahy nebo jako by tu byla neochota a zlá vůle u příslušných činitelů, v té míře a intenzitě, jak se podávají v článku, vůbec oprávněny. I na tisku zájmovém možno žádati, aby si zjednal objektivní informace dříve, než si utvoří úsudek, který hodlá předložit veřejnosti.

Dr. Šatava.

Problémy reemigranta

Život reemigranta po návratu do vlasti není lehký. Skládá se hodně věci na tuto nespokojenost, a řekl bych že vidíme často vše černěji, než to ve skutečnosti je. Náš život v cizině byl docela jiný. Znali jsme poměry kulturní i hospodářské — bylo to snad jednodušší... Tam jsme žili s ideálem, a tím jsme mohli překonávat mnohé potíže. Zde jsme narazili na svět sice slovanský — ale jiný, tak trochu neslovanský. Není romantismu. Někdy se nám zdá, že je to život tvrdý, bez okras, snad bez cíle. K tomu pocítujeme materiální bídu, hledáme spravedlnost. Tá sobeckost nám byla cizí, jakási uzavřenost a k tomu ty nové poměry a ještě ten zmatek politických stran, které jsme neznali, to vše je pro nás pro začátek moc! Nám stačilo být Čechem a vlastencem. Když se nám sem tam křivdilo, jako třeba nepovolování českých škol, řekli jsme si: „Nu, jsme v cizině.“ S místním obyvatelstvem jsme se měli rádi, vážili si nás a my jich. Kde je ta radost ze života, kde je ten zpěv, který hlaholil každý večer po práci? Není to naše vina. Jestliže nás někdo nechápe, prosím ho, aby se vžil do naší situace a snažil se nás pochopit.

Některým „tvrdým“ sousedům jsme byli trnem v oku a ještě dnes se na nás dívají skrz prsty. Neznají nás a my jsme je poznali se strany ne zrovna hezké. Proto se musíme snažit neisotovat se, nestránit. Ty na mě kamenem — já na tě chlebem, a snad se trochu náš soused zastydí. Máme mnoho přátel již v pohraničí, na oficiálních místech, ve vládě a všude je budeme mít, kde si je získáme. Odmítejme a nevěřme poplašným zprávám, někdy úmyslně šeptaným. Vládní osobnosti prohlásily, že kolchozy nebudou a nedávno v rozhlase to potvrdil náš velký a dobrý přítel posl. Dr. Steiner. Zmínil se, že v mnohých místech reemigranti v pohraničí slouží vzorem a vyzval zase příslušné úřady, aby nám vycházely vstříc. Proč se o tom zmiňují? Věrná stráž je sice časopisem nestraničným, zájmovým, ale bylo by chybou, kdybychom naše krajanův správně neinformovali jen z obavy, že by se tam objevilo slůvko „politika“. Je jasné, že nemůžeme se v tak krátké době do všeho zaspět a vžít. Mnoho se mluví, mnoho se nám radí — ale s jedné strany tak a s druhé jinak, proto můj osobní názor je: slova jsou jen slova, my si musíme vážít těch lidí, kteří nám pomáhají. A závěr by byl překvapivý. Někdo nám pomáhá, my jej odmítáme, protože jsme slyšeli... Bylo by dobré se na to pozeptat a vyslechnout našeho odpůrce snad i politického přesvědčení. Máme zkušenosti, že některá strana si dělá nároky mluvit v tom neb onom místě jménem volyňských Čechů, ale prakticky do lidové samosprávy se volyňský Čech nevolí. Takové reprezentace bude nutno odmitat. Říká-li někdo, že to s námi myslí dobře — prosím, necht' to ukáže prakticky. Často z naší neznalosti nás

nastrčí k obraně svých zájmů. Proto dobrý pozor, nejde zde jen o politické strany, ale o lidi s různými charaktery. Na nás chytračení nesmí platit. Snad se jednou „nachytáme“, ale pak je již konec. My jsme známi svou skromností, nejsme karieristé, ale také nedovolíme, aby naši skromnosti někdo nepovolavý využíval a na náš účet kariéru dělal. Když tak jezdím po obcích osídlených našimi krajanů, mám radost, jak se snaží hospodařit, jak se sžívají s okolím. Ale bývají případy, že sousedé spolu nemluví. Snažil jsem se přijít na příčinu a začíná to být — politické stranictví. Na to si musíme dát pozor. Zrovna můj soused je náhodou komunist, ale věrte, že si nepřeje mít lepšího souseda. Tedy nejdříve člověk. Politické přesvědčení nesmí hrát rozhodující úlohu. Vždyť náš stát vede Národní fronta, páni ministři se na sebe nezlíbí, tajemníci politických stran sedí v hospodě a obědvají u jednoho stolu, baví se — a my se máme hádat v obci a se sousedy? V čí neprospěch? Samozřejmě jen v nás!

Můžeme být hrdi, že jsme si z východu přivezli dobrušednost. Často slyším o nás rčení, že jsme charakterově romantičtí jako Rusové a Ukrajinci. My se za to nemusíme stydět. A o tu západnickou sobeckost, kterou jsme zde v pohraničí našli, nestojíme. Vždyť zde často ti, kteří se ohánějí slovanskostí, mají k ní velmi daleko. Zase tím myslím jen lidi. Bylo by záhodno, aby oni studovali více slovanskou literaturu a psychologii, pak by nás více chápali. Jen oslavou se to neobdudě. Musí se učit a znát alespoň řeči, aby si mohli přečíst slovanskou literaturu v originále. Překlad je často jiný a nevystihuje

zdaleka originál a hlavně úplně smeten pel, to, co je tam nejcennější. My zase se musíme učit a poznávat českou literaturu a hlavně klasickou, v které je tolik vlastenectví, krásy a slovan-skosti. Přiložme ruku k budování obecních knihoven a hlavně hodně často tam choďme a čtème.

Úkoly osvětových a kulturních pracovníků nejsou snadné. Ale jejich cílem je, aby si byl každý občan vědom svých povinností a dobře je plnil. Ale stejně aby si byl vědom svých práv a hájil je neústupně, hrdě, nebojácně a za všech okolností. Náš stát potřebuje, aby byl národ složen ze sebevědomých, čestných a energických občanů a ne z padavek a ustrašenců.

Povinností nás všech je, takovými se stát. Zachovejme si tu mravní podstatu, kterou jsme měli. Co se politiky týče, můžeme mít své přesvědčení jakékoliv, ale klidně a uváženě respektovat odchylné přesvědčení druhého.

A hlavně snažit se najít vždy kompromis, dohodnout se, jsme lidé! Neomezovat se na čtení jednoho časopisu a hlavně k své škodě neodmítáme odborné časopisy jen proto, že to vydává to aneb ono ministerstvo. V každém si najdete něco, co vás bude zajímat. Čtu všechny časopisy a úsudek si udělám sám. Vždyť nikdo z nás nemá patřit na pravdu. Hlavně poznávat lidi a ještě více sám sebe. Je zle, nepoznáme-li své chyby. Pak často si namlouváme, že se nám křivdí. Více se musíme věnovat odbornému vzdělávání, rozšiřovat svůj obzor; zde máme možnost — jen neustrnout. Nedat se otrávit — znechutit. Dnes nejsme menšinou, jsme ve vlasti, jsme na jedné lodi.

Vladimír Libovický.

Do druhého roku

Naše „Věrná stráž“ slaví své první, skromné jubileum. Je tomu rok, co vyšlo první číslo zájmového týdeníku volyňských Čechů. Pro nás je též věcí symbolickou, že Volyňští, příslušníci čs. zahraniční armády gen. Svobody po příchodu do vlasti stanuli na historické půdě svých předků jako předvoj celé volyňské větve, která pak reemigrovala do své domoviny, aby zase v českém pohraničí plnila svůj úkol jako věrná stráž! A „Věrná stráž“ byla a je věrným průvodcem celého dění volyňské reemigrace. Od samého začátku bylo nám jasné, že plnění daných úkolů nebude snadné, a především bylo zřejmo, že ve svých věcech musíme si pomoci sami. I proto sdružili se všichni ti, kteří zde zůstali, aby dali základ plodné práce pro příští dobro svých rodin. A vyjádřením vůle Volyňských se plnily stránky prvního roku týdeníků. Dnes můžeme říci, že čestně obstáli ve své plodné práci. Přehled činnosti byl podrobně podán na valné schůzi SCV

dne 11. května t. r., kterážto zpráva byla také publikována. Musí potvrdit každý, že časopis ruku v ruce se sdružením Volyňských plní své úkoly a cílevědomě své poslání. Důkazem toho budiž i to, že byla získána důvěra a kladné stanovisko míst úředních a činitelů i těch nejvyšších, jakkoliv vime i tu skutečnost, kdo a co všechno se postavilo do cesty a jaké překážky bylo a je nutno zdolávat. „Věrná stráž“ nebojácně a tváří v tvář hájí zájmy svých krajanů. Činorodá a poctivá práce ukazují, kdo má pravdu! Lze bez nadsázky říci, že volyňští krajané mohou být mnohým dobrým a vzorným příkladem!

Všechny uveřejněné rady, pokyny, informace a směrnice byly přijaty všemi s náležitým pochopením, ale také i samozřejmostí. Mnoho práce ještě čeká a nebude lehká. Mnoho věcí, přímo životních, ještě je vyříditi. Nemalou práci v daném čase je problém asimilace. I v daném případě je „Věrná stráž“ dobrým a správným vodít-

kem. Problém asimilace zajímá nás velice. Je na nás, aby se tak stalo co nejdříve, aby toto sžití proběhlo rychle, hladce a snadně, bez velkých obtíží a vzájemných třenic. Mějme také důvěru v místní osidlence, neboť je nemyslitelné se stále nějakým způsobem izolovati. Věříme, že příslušní činitelé se vynasnaží, aby toto se stalo skutkem.

Na nás bude jen v době přechodné, abychom si vzájemně pomáhali. Dosaďovací práce jednotlivců je velká. Jejich práce na rozvoji a standardu časopisu je přímo neocenitelná. Naše snaha po

neustálém zvyšování úrovně časopisu nemůže být třesená a nesmí být mařena nevěcnou kritikou! Tu si musíme říci, že postrádáme spolupráce našich osvědčených a dlouholetých pracovníků krajanů. Proč se tito uchýlili do ústraní? Problémy Volyňských nebyly ještě vyřešeny a celá akce není ukončena, mnoho práce ještě čeká. Všichni do práce pro dobro volyňských reemigrantů! Nutno také ale apelovati i na celou volyňskou veřejnost. Ta musí podpořiti plodnou práci těch, kteří se o celou věc náležitě starají. Svým členstvím ve Svazu Čechů z Volyně

dáváte základ, o němž se pak příslušní činitelé mohou při své práci opírat.

V poslední době se zakládají odbočky SČV. Jsou výsledkem a důkazem životaschopnosti a činorodé práce, pro kterou volyňští krajané dávají své síly. Odbočky přispějí k většímu sblížení nás všech a zejména s ústředím; toto pak bude mocí bezprostředně být ve styku se všemi krajanů i těmi nejzvdálenějšími. Toto požitko je nutné, má-li být úkol náležitě splněn. A „Věrná stráž“ bude i nadále hájiti zájmy Volyňských. Do další práce mnoho zdarů!
J. Mec.

Stěžujeme si

Svaz Čechů z Volyně předkládá opět jeden z charakteristických případů, jak některé místní osidlovací orgány „osidlují“ dosud neosídlené volyňské Čechy a jak jim všemožně „vycházejí vstříc“.

Josef Kulich, volyňský Čech, bývalý ruský legionář z 1. světové války, otec 4 příslušníků čs. zahr. armády z SSSR (2 synové, 2 dcery), z jehož rodiny padlo 9 osob v bojích o ČSR, reemigroval do vlasti v dubnu 1947 a od toho času jezdí po republice a hledá hospodářství. Po dlouhých a marných snáhách (když OKMZ různých okresů jej vyzývalo, aby si „něco našel“, a že mu to přidělí) našel si náš krajan v Obci Sedlec, okr. Most, zemědělskou usedlost čp. 2, kterou mu přenechával dosavadní správce, který, jelikož tato usedlost jest větší a byla určena pro 2 zájemce, našel si menší. MRK a MNV v Sedlci, taktéž předseda OKMZ ing. Havelka a styčný důstojník MNO u OKMZ mjr. Cíčátka ochotně souhlasili s tím, aby náš krajan byl na této usedlosti usídlen, tím více, že má na toto hospodářství 6 praceschopných rodinných příslušníků, je v zemědělství odborníkem na slovo vzatým a i jinak vyhovuje všem podmínkám, jež jsou kladeny na nastávajícího správce této usedlosti. Vše bylo v pořádku, náš krajan si podal žádost o přidělení této usedlosti na OKMZ v Mostě, ale na jedinou vytsouplil s rozhodným nesouhlasem předseda ORK p. Kosa, který nesouhlasí a prohlásil, že nesvolí, aby tato usedlost byla přidělena našemu krajanovi, poněvadž má prý jiné uchazeče o ni. K tomu uvádíme mínění syna předsedy MRK ze Sedlce, který prohlásil, že p. Kosa chce tuto usedlost svěřit některému z příslušníků své strany.

Dovolíme si podotknouti, že tato usedlost měla již 3 národní správce, že jest úplně vyrabovaná a že by byl již svrchovaný čas, aby se dostala do rukou řádného hospodáře.

A vyvrcholením všeho bylo to, že se žádost našeho krajana o tuto usedlost ztratila i se všemi doklady a přílohami.

Svaz Čechů z Volyně trvá na tom, aby tuto usedlost obdržel náš krajan. Jako v minulém přípise — i v tomto podotýkáme, že tento případ není ojedinělý a že jest ještě mnoho jiných do nebe volajících případů křivd, pácha-

ných na našich krajanech při osidlování.

Prosíme proto příslušná místa o zákrok, neboť rozhořčení mezi našimi krajanů dosahuje vrcholu (důvodem čehož jsou dvě poslední sebevraždy) a povinností naší jest, upozorniti na toto a požádati o zjednání nápravy. Závěrem ještě jednou dovolíme si upozorniti, že na 500 dosud neosídlených rodin volyňských Čechů zápasí s podobnými potížemi.

Doufáme, že naše volání po nápravě nevyzní naprázdno a děkujeme předem za účinnou a rychlou pomoc pro tyto oběti přepjaté stranickosti některých našich místních orgánů.

Národní osvobození, 7. X. 1947:

Nespravedlnost odměnou volyňské Češce

Letos počátkem února, za třeskuté zimy, přijel do Zátce první transport volyňských Čechů s rodinami vojáků, kteří přišli s východní zahraniční armádou do své nové vlasti již v květnu 1945. Bylo mnoho slávy, řečí a slibů. Ale mnohý z těchto milých repatriantů ještě dnes marně čeká na kousek spravedlnosti.

Pani Marie Jarolímková přijela se svou 11letou dceruškou. — V Teremnu u Lucku zanechaly pěkné hospodářství. Manžel splnil povinnost k staré vlasti, o níž jen slýchal. Nebylo mu však dopřáno, aby uviděl novou vlast; padl jako důstojník v tuhých bojích pod Duklou.

Vdova s dítětem se vrátila s příbuznými. Pani žádala místní národní výbor v Postoloprtech o národní správu nad rodinným domkem o 3 malých místnostech, bez zahrádky, jen s kouskem dvora. Věřila, že nebude odmítnuta, když je vdovou po hrdinovi, který položil za vlast život. Její skromnou žádost o domek národní výbor zamítl. Nemůže prý zbavit bez příčiny dosavadního národního správce jeho funkce.

Národním správcem je mlynářský pomocník, P., který se v domku usadil hned v revolučních dnech, ačkoli jeho družka, s níž sdílí společnou domácnost, má v jiné ulici v Posto-

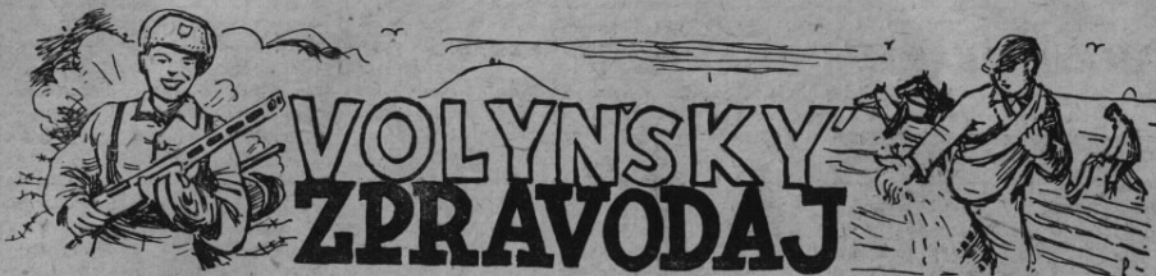
loprtech svůj vlastní domek, t. č. zcela opuštěný a neobydlený. Oba tito lidé dobře vědí, že jim domek, který nyní vedou jako národní správci, stejně nebude přidělen do vlastnictví, ale postavili si hlavu.

Záležitost se vleče již přes půl roku. Nešťastná vdova bydlí s dítětem v podnájmu v jedné světnici, píše marné žádosti a odvolání, jezdí zbytečně a bezvýsledně po úřadech a spravedlnosti se nedovolá. Nedávno psaly noviny o podobném případě na Moravě. Zadatelka, uštvaná marnými žádostmi, rozhodla se raději dobrovolně ukončit svůj neradostný život... Erzet

Tak to chodí

v Hladkých Životících

Je mnoho oprávněných stížností, jak v Čechách tak i na Moravě, na nepřipustné zacházení s Volyňskými. Nový smutný případ se stal v Hladkých Životících. Účastník II. odboje volyňský Čech — invalida — žádal o přidělení jisté usedlosti v Hladkých Životících. Okresní osidlovací komise min. zem. s rolnickou komisí mu ji nepřidělila a usídlila ho spolu s jiným reemigrantem na usedlosti č. 29, které se dobrovolně vzdal předseda místní rol. komise p. Novotný. — Tento pro nás přijel na čp. 4, kde jsme zatím bydleli, abychom šli na ni pracovat, že tam vše zahálí, že on již na tom pracovat nebude. Tedy jsme se dne 22. května ujali práce, najali za své vlastní peníze pracovní síly, stravovali je, abychom opožděné práce dohnali. Děli jsme od rána do večera, celou řadu týdnů a pan předseda čekal na pěknou menší vzornou usedlost. Někjaký čas poležel v nemocnici, a když se vrátil, ujal se žezla, sklizenou úrodu prodal, nám dal fůrku brambor a to je vše. Bydlíme v deputátním bytě, dvě rodiny, elektrické světlo nám vypnul, dobytek nemáme čím živit, prý to je vše jeho. Osidlovací komise v N. Jičíně nám říká: „Jen sedte, my mu něco dáme.“ Sedm měsíců je pryč, zima na krku a zahraniční vojáci s rodinami dívají se na nespravedlnost do nebe volající. Je to možné? Stane se náprava? František Svoboda. Vladimír Kubačka.

Zprávy svazu

Dosídlení volyňských Čechů. Dne 7. listopadu t. r. přijal ministr národní obrany arm. gen. L. Svoboda našeho zástupce škpt. Kozáka, který pana ministra informoval o průběhu dosídlení a o sociálních podmínkách usídlených volyňských Čechů. Pan ministr projevil nespokojenost nad zdoluhavým průběhem dosídlovací akce a také nad skutečností, že vol. Češi trvají na usídlení jen v těch okresech, kde jsou jejich příbuzní a známí. Pan ministr požádal škpt. Kozáka, aby prostřednictvím Věrné stráže byli jeho jménem vyzváni všichni neusídlení volyň. Češi k usídlení v nejbližší době. Kdo neuposlechne této výzvy, vydává se v nebezpečí, že na něho nebude později brán zřetel. Na řadu přicházejí reemigranti z Rumunska a Jugoslavie, kteří osidlují všechno, co jim je nabídnuto. Škpt. Kozák podotýká ještě, že volyň. Češi v některých případech (n. příkl. v okr. Mikulov) staví se zamítavě ke snaze MNO a MSP o jejich usídlení. Byli totiž vyzváni, aby vyslali zástupce, kteří by shlédli možnosti usídlení jinde a tito zástupci se dosud nedostavili. Nemusíme zvlášť zdůrazňovat, že je v zájmu neusídlených využít i jiné možnosti než jen ty, které skýtá jeden přesídlený okres.

Definitivní státní občanství. Podle ústavního zákona 74/1946 Sb. je povinen každý reemigrant — tedy i vol. Češi — žádati o definitivní čs. státní občanství. Upozorňujeme, že lhůta k podání žádosti končí v dubnu r. 1948 a že je tedy na čase žádost podati.

Svaz Čechů z Volyně má tiskopisy žádosti o definitivní státní občanství, které zasílá na požádání jednotlivě i hromadně. Cena tisk. 5 Kčs.

Nemusíme zvlášť zdůrazňovat důležitost tohoto upozornění. Je v zájmu každého jednotlivce, aby si osvědčení o definitivním čs. státním občanství opatřil co nejdříve.

Hlaste volná místa. Obracíme se znovu s naléhavou žádostí na styč. důst. u OKMZ a na všechny volyňské Čechy, aby nám ihned hlásili všechna volná místa v zemědělství i živnostech a všechny možnosti usídlení. Tak nejdříve dosídlíme ty z našich řad, kteří dosud marně hledají existenční základnu.

Reemigranti z Volyně, kteří přijeli do ČSR mezi květnem 1945 a únorem 1947, hlaste své adresy Svazu Čechů z Volyně v Zatci, za účelem doplnění seznamu reemigrantů. Jinak se na

vás nebudou vztahovat výhody, na které mají reemigranti nárok.

Odbočka SCV v Litoměřicích. Za velké účasti vol. Čechů byla v neděli 9. listopadu t. r. ustavena okresní odbočka SCV v Litoměřicích. Ustavující schůze se konala v hotelu „U jelena“ v krásném, bratrském ovzduší. Za ÚVSCV se zúčastnili br. předseda Vlad. Mesner a tajemník Jar. Chudoba. Předsedou odbočky zvolen br. kpt. Rostislav Krejčí. Do výboru byli zvoleni osvědčení a obětaví pracovníci. Odbočka SCV v Litoměřicích má všechny předpoklady stát se vzorem všem ostatním. Přejeme jí rychlý růst a mnoho úspěchů.

Ministerstvo národní obrany, Kancelář čs. legii upozorňuje všechny příslušníky II. odboje, kteří přesídlili nebo ještě přesídlí do pohraničí po 30. IV. 1947 za účelem nastoupení do zaměstnání, že neodbrzí osídlovací příspěvek, nýbrž mají nárok na příplatek k nákladům přestěhování podle vládního nařízení č. 250/1943 Sb., jehož výplatu provádí příslušný úřad ochrany práce. Předn. Kanceláře čs. legii.

Odvolání obchodního zástupce. Svaz Čechů z Volyně odvolává s okamžitou platností obchodního zástupce Jaroslava Bouda a upozorňuje, že nebude vyřizovat objednávky, které jmenovaný zaslal po 15. listopadu t. r.

Ze života pražské odbočky

Oznamujeme, že členské schůze pražské odbočky SCV konají se jednou za 14 dní a to v úterý, ve spolkové místnosti v Praze I, Celetná ul. č. 19, restaurace „U červeného orla“. Nejbližší schůze koná se tudíž v úterý dne 18. listopadu 1947. Přijďte všichni, budou se projednávat důležité a všechny volyňské krajany zajímavější záležitosti.

Přípravný výbor SCV odbočka v Praze.

Ustavení Odboru akademiků při pražské odbočce SCV

S velkým potěšením oznamujeme, že na poslední členské schůzi pražské odbočky SCV byl ustaven Odbor akademiků volyňské studující mládeže. Je to důkaz silné vůle a životaschopnosti našich vysokoškoláků. Projevem toho bylo přímo spontánní odhodlání sdružit se v jeden celek a ustavit zájmový odbor, který chce dobrovolně se všemi spolupracovat a jen práci chce dokázat, co je volyňská mládež. A že to dokáží, v to pevně věříme. Skoro všichni žijí v Praze ve svízelných, ba přímo nepřehledných poměrech. My všichni jim chceme pomoci a pomůžeme. V záznamu je zatím 42 studentek a studentů. Nejsou ještě všichni organizováni. Sestry a bratři,

studentky a studenti, kteří nejste ještě v jejich řadách, dejte se k nim, bude vás více a bude možno lépe bojovat za Vaše práva. Národ je vám mnoho povinnován. Úkolů je mnoho a společnou práci se dá mnoho zdoлатi. I na vás, mládeži středoškolská, se již nyní myslí a s vámi se počítá do budoucna. Vaše kamarádky a kamarádi vysokých učilišť budou vám při dalších studiích velmi nápomocni. Zeptejte se všech, s jakými potížemi se ve svých začátcích potýkají. Dík odboru akademiků — bude-li správně fungovat, budete mnohého ušetřeni. Navažte vzájemné spojení, spolupráci a soutěže necht jsou plodnou prací vašeho počinání. Až do ustavení řádného Odboru akademiků byl zvolen přípravný výbor v tomto složení: br. Kubový, br. Bešta, br. Zajíc a br. Stránský.

Studentky a studenti! Všichni do práce pro společnou věc. Vašemu počinání mnoho zdaru!

Přípravný výbor SCV odb. v Praze.
J. Mec.

Dar na Malínský fond. Na svatbě Milušky Porazíkové a br. Josefa Touška v Kolečově dne 26. října 1947 byla vybrána ve prospěch vdov a sirotků po padlých vol. Čechů částka 4.405 Kčs. Všem dárcům nejsrdečnější díky. Mladým novomanželům hodně radosti a štěstí.

Poděkování. Na křtinách u p. Jos. Kozáka v obci Řídeč, okres Sternberk, dne 2. listopadu 1947 bylo vybráno na podnět sl. Slavěny Veselé a p. Josefa Rébla 1.404 Kčs na podporu vdov a sirotků po padlých z Volyně. Dar předal pan Josef Rébl z Řídeče. Všem dárcům děkujeme.

Poděkování. V obci Skupice, okres Zatec, vstoupili dne 9. listopadu 1947 do stavu manželského sl. Milenka Langrová s p. Jaroslavem Pokorným. Jejich sňatku bylo požehnáno v katolickém kostele v Postoloprtech. Na svatební hostině bylo na podnět p. Josefa Pokorného z Mohelnice na Moravě, p. Mikuláše Zubka z Lipna a za všeobecného souhlasu a ochoty přítomných vybráno ve prospěch sirotků a vdov po padlých z Volyně 2.500 Kčs. Všem dárcům děkujeme a novomanželům přejeme mnoho štěstí na jejich společné cestě životem.

Ochotnická divadla, která potřebují rady při nastudování her, případně při režii aneb v jiných otázkách, necht' se obrátí na mistra Libovického, který jim poradí a pomůže i zajede si k nim. Cestovně ovšem hradí zájemci. Pište na adresu Věrné stráže, Zatec.

In memoriam

Evžen Čapek, nar. 1919 v Kyjevě, řezník ve Strakolově, činný v has. sboru, dobrovolník I. čs. sam. brigády ve SSSR, protitankový oddíl. Padl již v osvobozené vlasti na Moravě a pochován jest v Rymicích ve společném hrobě, který pokrývá společná mohyla. Vzpomínají jej rodiče.

Dne 12. září 1944 padl náš syn
Václav Ledvína,

1914 v Terešově na Volyni. Padl za vlast jako kulometčík při plnění bojového úkolu.

Nikdy na Tebe, drahý Véno, nezapomeneme. Kdo jste ho znali, vzpomínejte s námi!

Rodiče a sourozenci.

Vzpomínám na padlé z Terešova.
Jsou to:

Václav Ledvína,

Václav Vondráček,

Mikolaj Hamáček,

Alexandr Hamáček,

Loňa Tolman.

Spolubojovník Josef Ledvína.

Tribuna volyňské mládeže

Soubor volyňské mládeže
při Studentských domovech volyňské
mládeže v Zateci

uspořádá na ukončení oslav 30. výročí
velké Říjnové revoluce v sobotu dne
29. listopadu 1947 o 20. hod. v Měst-
ském divadle

VEČER SLOVANSKÉ VZÁJEMNOSTI

pod názvem „Zpíváme a tančíme —
když je třeba válčíme.“

Pásmo písní a tanců všech slovanských
národů.

Doslov k ukončení oslav: škt Zicha,
předseda ONV. — Režie a choreo-
grafie: Vladimír Libovický. Zpěvy
nacvičili: Rostislav Vlk a Jaroslav
Fiala. Spojovací text: Jiří Rébl-Volyň-
ský. Dekorace: Václav Štěpán. Orga-
nisace Jindřich Dušek. Učinkuje celý
soubor a Vladimír Libovický, člen
oper v Gurychu a Ženevě. Vstupné
obvyklé. Předprodej ve Věrné stráži,
Zatec, nám. Dr. Ed. Beneše 155, te-
lefon 550.

Reportáž ze zájezdu Souboru do Aše

Fanfáry našeho křídlováka br. Zi-
dlického rozléhají po dvoře stu-
dentského domova a již kola našeho
„autobusu“ odvíjejí první metry da-
lekové cesty.

V nákladním autě sedíme dosti po-
hromadě, „aby nám nebylo zima“. Zpíváme si písničky a cesta pomalu ubíhá. Podbořany—Karlovy Vary—
Cheb — již se stmívá. Stát! Copak?
Aha. Jedeme špatně. Jen pět kilometrů
— to jde. Obrácíme se a již míříme
přímo do Aše. Konečně! Světla, re-
klamy, ulice plny večerních chodců,
odněkud z hospody doléhají hluché
zvuky hudby — to je Aš, jak jsme
jej prvně poznali.

V autě je „noční klid“. Náhle se
zastavujeme. Vysedat! Chvála Bohu,
že jsme již na místě. Ale co to?
Jedeme dál — ještě asi deset minut
jízdy! No, když to musí být. — Deset,
patnáct, dvacet minut a již jsme de-
finitivně na místě. Malá hospůdka, plná
cizích lidí, kolem několik stavení a
pak pole... To je naše místo určení.
Vysedáme a jdeme po schodech nahoru
— do šatny. „Zdravstvuj! — Jak
živjoš? — Jak sie masz? — Jak
zdrowie? — Ahoj — Těbůh,“ — až
konečně jedno naše čisté „Nazdar!“
To bylo první, co nás v Aši překvapilo
— totiž nevěděli jsme, jsme-li opravdu
v Aši či vůbec v Čechách.

Naše žaludečky se již také hlásí o
svůj skromný (na lístky) příděl. Sešli
jsme dolů do nějaké malé místnosti,
kde jsme měli být pohoštění. Zatím
jenom chlapci — děvčata již byla v ko-
le a libovala si při měkkém tangu.
(Ona se totiž do té jídelny nevešla.
Proto z dlouhé chvíle a pro zahřátí
— do kola!)

Za zvuků hudby začaly řinčet talíře,
vidličky, nože a na stole se objevila
horká polévka (ani nevím již jaká),

a zase talíře — a salám (ketry jsme si
přivezli s sebou) na nich. Dobrou chuť!
Jedno kolečko, dvě — ten je nějak sytý
— jako nikdy. Dost!

A nyní do sálu! Hudba — dva „sa-
xíky“, housle a buben (já jsem totiž
starý šumař, proto jsem si toho všiml)
a uprostřed v kole strašná tlačenička.
Úúúh! — Jak jsem byl tak zamyšlen,
dostal jsem nemilosrdně do boku —
on nechtěl... — taková tlačenička!??

Když se děvčata navečeřela, při-
pravovali jsme se na vystoupení. Ještě
několik minut a již Soubor nastupuje
na navoskovaný taneční parket. Násle-
duje krátký proslov mistra Libovické-
ho a pásmo je v plném proudu. Každý
napjatě poslouchá. Poslouchá? — Asi
vidí, že jsme slabí, proto nám dva
gentlemaní pomáhají?!! — Přestávka.
Velký potlesk — velký úspěch.

A honem pivečko! (Jinak ho nepiji,
ale měl jsem hroznou žízeň.) A teď do
kola. Valčík! No, to by ještě šlo. No
jo, ale s kým? S panem vrchním?
Chudák sám neví, kam dřív. A tady!
Tak pěkně dokola. Konec. Děkuji.

Další část našeho programu. „Stra-
šák“ — no to vám je „bašta“ —
zvlášť ten 1945. rok! To je úspěch!
Opakovááááá!!!...

Následuje „Maděra“ — tančí baletní
mistr Libovický — ohromný úspěch —
opravdu mistrovský výkon. A již jsme
s programem u konce. Pokračuje ta-
neční zábava!

A již jsme byli zase všichni v kole.
Každý jak to uměl (neuměl). Po zábavě
pak jsme jeli spát. Auto bylo dosti
plné, poněvadž jsme přibrali ještě ně-
kolik „cestujících“. Rozkaz: chlapci
budou spát tady u pana XY a děvčata
jedou dál! V osm hodin ráno je sraz
u hotelu „Hraničář“.

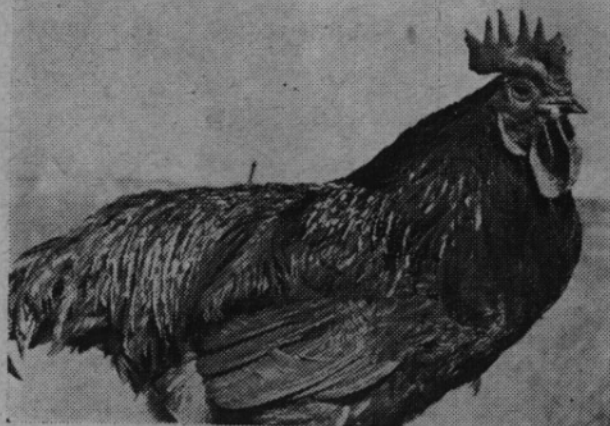
Ráno, když jsme se vyspali (vlastně
nevyspali) jsme vytáhli hledat hotel
„Hraničář“. Díky naší prozřetelnosti
jsme jej brzy objevili. Tam jsme se
nasnídali, pobavili ještě chvíli (hrál
nám již známý náš orchestr) a kolem
desáté hodiny jsme vyrazili k domovu.
Poslední pohled na naši „hraniční
baštu“ Aš a již mizí z dohledu...

Zase se těšíme na teplo domova
(v autě totiž bylo dosti chladno) a za
dva dny bychom mohli zase někam
na zájezd. Jenomže... No všechno se
zvládne. Jen s chutí do toho! Viděli
jste, jak jsme potěšili ty naše krajany
„zapadlé vlastence“, jak jsme jim roze-
hřáli tváře naší písní — a to je náš
úkol, sestry a bratři — ten jsme
splnili — tak je to také v pořádku.

Fi(Jala).

Nová státní hospodyňská škola na
Zatecku. Ministerstvo školství a osvěty
zřídilo jednoroční státní hospodyňskou
školu v Měcholupech u Zateci, pro niž
zajistilo místní krásný zámek s roz-
sáhlým parkem. Její otevření se při-
pravuje. Při škole bude pro chovanky
internát. Podmínky přijetí: dokončený
16. rok věku. — Bližší informace sdělí
ochotně ředitelství st. hospodyňské ško-
ly, Měcholupy, čp. 1.

Hospodářská hlídka

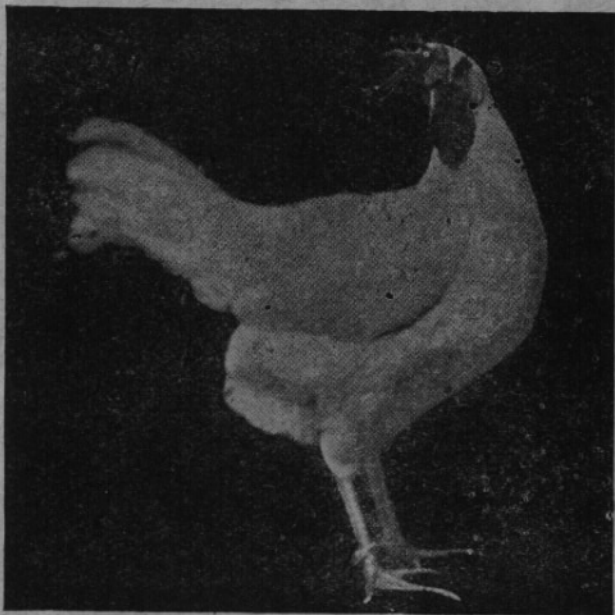
Kohout Rhode-Island (česky zvané červenky). Tyto slepice patří mezi uznané chovy drůbeže u nás a jest jedním z nejúžitečnějších plemen, které byly propěstovány na největší snůšku. Také po stránce masné představují se jako plemeno velmi užité a hlavně drobnými chovateli s oblibou vyhledávané. V Americe nosí tyto slepice jméno „Universální“ pro jejich všestrannost.

Na časté dotazy našich hospodynek ohledně chovu drůbeže, jaké druhy se zde v CSR chovají, jaké mají vlastnosti užitkové atd. požádali jsme známého a již částečně obeznámeného v tomto odvětví o spolupráci. Velmi rád nám vyhověl a v dnešním čísle počínaje budeme podávat informace, ovšem jen stručné, poněvadž náš formát listu nám prozatím nedovoluje široké rozepisování. Budeme vám radit, podávat adresy, kam se máte s tou anebo jinou žádostí obracet, abychom se brzo zapojili do snažení celostátního chovu drůbeže. Máte-li nějaké přání, pište nám, rádi vám pomůžeme.

Jiří Klásek:

Chov drůbeže

V Československé republice chov drůbeže hraje velkou úlohu po stránce národohospodářské. Abychom seznámili naše krajany v této věci, vynasnažím se zde krátce informovat, co se zde chová, jakou přednost má ta nebo ona rasa drůbeže, které rasy jsou zapojeny do uznaného chovu a jejich možnost nabytí. U nás na Volyni se s racionálním

Dobrý tělesný vývin a velká životnost je vidět na této kuřici bílých leghornek na první pohled.

chovem drůbeže teprve započalo, a jistě někteří z vás budou s tou nebo onou rasou obeznámeni.

Když vezmeme statistiku, že do CSR v roce 1925 bylo dovezeno za 14.000.000 Kčs vajec z ciziny, a roku 1931 už za 69.000.000 Kčs, svědčí to jen o tom, že na spotřebu vajec nejsme daleko soběstační. Před válkou se chovalo v CSR na 10 obyvatel 10 kusů slepic, kdežto v Kanadě na 10 obyvatel 56 a v Dánsku až 61 kusů slepic. Dnes je snaha, aby se zlepšil příjem rolníka a i drobného chovatele tím, že bude chovat namísto všelijaké strakatiny na svém dvoře, slepici čistokrevnou, která co do počtu může být stejná, ale co do výkonnosti bude výnosnější. Když před válkou snesla u nás průměrně jedna slepice 70 vajec, tak v Anglii průměrně 100, a v Dánsku 150 vajec ročně. Dovoz vajec byl pro náš stát velkou národohospodářskou škodou a zároveň dokladem špatného směru naší živočišné výroby.

Ovšem každý, kdo se chce dopracovat skutečných výsledků v chovu drůbeže, musí i u slepic hospodařit, jak se říká „s tužkou v ruce“. Při špatném ustájení, nevhodném krmení, při pozdním lhnutí a vůbec při neracionálním, zastaralém chovu, s jakým se ještě dnes na venkově velmi často setkáváme, snáší průměrně za rok jedna slepice 70 kusů vajec. Nehospodárným, po dvoře neúčelně rozhazovaným krmením — a to jednou jen samou pšenicí, po druhé zase jen samotnými bramborami — se snůška nedocílí. Když spočítáte, co vás jen na krmivu jedna slepice stojí ročně, a co utržíte za vejce, shledáte, že na takovou slepici doplácíte. Staré přísloví praví: slepice nese zobákem. Ano, ale když máte špatnou nosnici, nepomůže vám ani toto přísloví. Špatná drůbež je špatná, a ta se musí z našich dvorů odstranit!

V krátkosti podám informace o uznaných rasách slepic v CSR. V podstatě jsou uznány čtyři rasy slepic. Nejprve tak zvané rasy lehké:

Vlašky: Pocházejí z Itálie. Vyznačují se dobrou nosností o průměrné váze vajec 53 až 56 g. Tvar vajec je oválný se zřetelnou špičkou, barva skořápky čistě bílá. Zde jsou nejrozšířenější „Vlašky koroptví“, ačkoliv jsou také vlašky i barvy bílé, černé, stříbrokrké, žluté a černožluté. Jsou dobře prolechtěné v typu, dobře otužilé a odolné proti nemocem. Kuřata rychle opeřují. Váha kohouta bývá 2-2,5 kg, slípků 1,75-2,25 kg.

Leghornky: Jsou lehkým, novodobým plemenem, proslavěným z vlásek v Americe. Zde byly nazvány podle města Livorna (angl. Leghorn), města v Itálii, odkud byly transportovány zásilky vlásek do Ameriky. Leghornky vyznačují se týmiž dobrými vlastnostmi, jako vlašky, jen váhu vajec mají větší, as 55-57 g. U nás jsou známy pouze barvy bílé, v Anglii a USA též černé a černobílé. Taktéž jako vlašky málo kvokají.

Druhé dvě rasy jsou polotěžké.

Wyandotky: Jsou rasou polotěžkou, kombinovanou, hospodářsky užitečnou. Pocházejí z USA a jméno mají od r. 1883 vymřelého kmene Indiánů „Wyandotte“, tedy plemeno novodobé. Jsou dobrými nosnicemi i v zimě, jednotného typu vajec o váze 55-60 g se slabě nažloutlou skořápkou. (Někdy i skvrnitou). Jsou drůbeží otužilou, dosti rychlého vzrůstu a dobré opeření kuřat, hodící se i pro výkrm. U nás je uznána barva bílá. (Ačkoliv jsou též stříbrné, zlaté, modré, žluté, černé i červené.) Kohout váží 3-3,5 kg, slepice 2,5-3 kg.

Rhode-Islandky (rodajlenky nebo červenky):

Vznikly roku 1846 a do Evropy se dostaly teprve počátkem tohoto století. Jsou hospodářsky velmi užitečné, hojně u nás i v cizině rozšířené. Pojmenování dostaly od státu Rhode-Island v USA. Jsou dnes propěstěny na snůšku i v zimní nosnost, mají vejce se skořápkou žlutohnědou, tvaru oválného bez zřetelné špičky, které váží kolem 56-58 g, dobře

prošlechtěné též až 66 g. Jest to plemeno otužilé, dosti rychlého vzrůstu, dobrého opeření, raně vyspělosti a hodící se i k výkrmu. Váha kohouta 3.5-4 kg, slepice 3-3.5 kg.

O Rhode-Islandkách velmi věcně napsal knihu Čeněk Novotný, redaktor „Chovatele“, z jehož díla pro zajímavost vyjímáme::

V Polsku jsou známy Rodajlenky pod jménem „karmazini“, ale i jiné státy se všemožně snaží tento chov slepic rozšířit. Nepodařilo se samotným leghornkám vytlačit červenky (Rhode-Islandky), z přízně chovatelů. Je to nejlepším důkazem, že červenky i nadále udrží si svou dobrou pověst a že vždy budou hodny onoho krásného pojmenování „Miss Universum“ pro svou všestrannost.

Jakých výnosů možno docílit při správném provádění chovu s červenkami, vidíme z této celoroční kalkulace malého, ale přesně kontrolovaného chovu pana J. Škody ze St.

Berátek, jenž píše: „Slepice č. 1 až 6 snášely: 205, 146, 249, 269, 172, 310, 232 vajec za rok. Těchto 6 Rhode-Islandek sneslo 1583 vajíček, ve váze 58 až 74 kg.“ Tož když vezmeme tužku a papír a lehce si spočítáme, kolik taková slepice dá užítku, a nakolik nás okrádá slepice, kterou chováme na dvoře, nemajíce ani zdání, kolik nám za rok snesla.

O krmení píše: „Krmil jsem střídavě suchou a vlhkou míchanicí, kromě toho málo pšenici a jednou týdně kukuřici.“ Ovšem, je nutno dbáti, aby slepice měly suchý a světlý kurník. Nad prasečími chlívky, kde je špatný vzduch, a slepice v zlmě mrznou, není možno docílit správného nesení vajec. Zde v ČSR má každý velké možnosti v tomto odvětví, a je jen na nás samých, do jaké míry se o to budeme zajímat a provádět. Jak jsem již poznamenal, dostanete informace na JSCZ a také případně zodpovíme vaše dotazy ve Věrné stráži.

Malý OZNAMOVATEL

46/173 úředník, Volyňák, bez vl. viny rozl., hledá za účelem sňatku z nedostatku jiné příl. čestnou a hodnou ženu, krajanu, do 35 let (není podm.). Foto vym. neb čestně vrátím, anon. vylouč. Poste rest.: Velké Březno, okr. Ůstí n. L. Zn.: Los - 011.062.

V Kounově, okr. Zatec, je volná kovářská dílna. Zájemci necht se hlásí na MNV v Kounově.

Hledáme

Svaz Čechů z Volyňé žádá každého, kdo má jakékoliv zprávy o nezletilém Václavu Jindřichovi, sirotkovi z Martinovky na Volyni, č. reemigr. průkazu 31.266, aby to oznámil na adresu škpt. Kozák, styč. důstojník MNO u min. soc. péče, reemigrač. odbor, Praha II, Spálená 17 a na adresu SCV do Zatece.

Hledáme. Volyňskou Češku k holčičce 1½ roku staré hledá rodina továrníka a zahr. vojáka v Aši. Velmi dobré podmínky a celé zaopatření. Adresa: Zatec, Čeradická 26 (Pišlová Pavlina).

Emil Altman, vol. Čech ze Slavuty, nechť se přihlásí na adresu V. Vohralík, Ujezd u Uničova, okr. Sternberk.

Vladimír Svítek, Hory čp. 10, pošta Olovi, okr. Falknov n./O. hledá své strýce Antonína Svítka z Mirohoště a Vladimíra Svítka z Lucharovky. Dále hledá rodinu Borysjukovu ze Šalavy a Moravcovů ze Zborova. Má adresy jejich příbuzných v Argentíně.

Vladimír Rys z Lucka hledá svou matku a sestru. Matka jménem Marie Rysová asi 76 roků stará, vdova po mlynáři z Horodka, posledně bytem tamtéž. Sestra Věra Rysová, v domácnosti, asi 50 roků stará, posledně bytem v Horodku. Jedna z nich má u sebe asi 15letého hochu jménem Ri-

chard Mruzcinski. Kdo by o jejich pobytu něco věděl, nechť to oznámí na adresu Vladimír Rys, Jeseník 1, Kalvodova čp. 204.

Josef Bulíček bytem v Michanicích u Chomutova č. 42 hledá svoje příbuzné z Českého Závídova.

Hledá se Jaroslav Kvarda, nar. 1910 v Novinech Českých, za účelem sňatku zvednutí opčního osvědčení č. 1029, nalezeného ve Svazu.

Ksenie Krejčová, Aš, Dlouhá ul. čp. 713/38, hledá Vladislava Honce z Podvysoké.

Alexandr Kolbaba z Dlouhého Pole na Volyni prosí každého, kdo má jakékoliv zprávy o jeho synech Josefu a Vladimíru Kolbabovi, kteří byli v r. 1943 odvléčeni na nucené práce do Německa, aby je oznámili Svazu Čechů z Volyňé v Zateci:

(A. Kolbabu žádáme o podání své adresy.)

Vít Pažout z Bakovec na Volyni bydlí v Zateci, ul. Václava Brožíka č. 1556/7.

*

Čtete a rozšiřujete

Věrnou stráž!

Volyňským krajanům v okrese Ašském doporučujeme Vám v záj. pojištění

POJIŠŤOVNU „SLOVAN“

nár. podnik, hlavní jednatelství v Aši, Trumanova 69, telefon číslo 2112,

kde denně v kanceláři Vám zodpoví veškeré dotazy dir. pojišť. p. Vlad. Kerhan.

Volyňští krajané -
nakupujte vše u fy

BORIS SIGL

OBCHOD UHLÍM, ŽELEZEM A VEŠKERÝMI STAVEBNÍMI HMOTAMI, NAFTOU, OLEJEM atd.

KRYVY, TŘ. DR. E. BENEŠE 11

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyňé nákladem vlastním. Odpovědný zástupce listu redaktor Jaroslav Chudoba. Red. a admin.: Zatec, nám. dr. E. Beneše 155, tel. 550. Tiskne „Svoboda“, fil. v Zateci, telefon čís. 374. — Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, čj. IA-Gre-2372-OB. Dohlédací poštovní úřad Zatec. Předplatné na rok 1947 je 120 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 14939 — Okresní záložna hospodářská Zatec.